

DOBRODRUŽNÉ PRÁZDNINY

„Robotikoniiaiiiiiiiiii, musíme celú planétu zachrániť pred Čiernou dierou, ktorá nás chce pohltiť! Nastúpte do svojich rakiet, odlietame na inú planétu!“

Myslel som si, že zažijem nudné prázdniny, ale všetko sa zmenilo v jednej sekunde... Keď Vám rozpoviem môj príbeh, ani mi neuveríte.

Jedného dňa som si pod stromom čítal knihu o mimozemšťanoch, keď tu zrazu niečo zvláštne doň narazilo. Podišiel som bližšie a objavil som raketu s robotom. Už na prvý pohľad i napriek strachu sa z nás stali priatelia. Dozvedel som sa, že Robotikon AKNAIB 999 ako jediný z planéty Oxymoron stroskotal na našej planéte, pretože ich pohltila Čierna diera. Planéta Oxymoron bola výnimočná svojou vyspelou technikou a technológiou. Všetci obyvatelia, Robotikoni, boli naprogramovaní a vysoko inteligentní. No napriek technike poznali aj city ako sú priateľstvo, smútok a radosť. Bolo to pre mňa veľmi zvláštne, že roboti môžu cítiť. Celé hodiny som počúval s nemým úžasom Aknaib 999, ako mi rozpráva o svojom živote a ich planéte. Po planéte sa presúvali na špeciálnych vznášadlách riadených autopilotom. Do školy vôbec nechodili, pretože im iba každých 100 svetelných rokov menili čipy. Keď skončil svoje rozprávanie, bol som na rade ja. A hlavne bol zvedavý na predmet, ktorý som držal v ruke po celý čas. „Je to kniha,“ povedal som. Začal som dlhý monológ o našej planéte, krajine a o zvykoch. Povedal som mu, že som ešte len dieťa. Veľmi sa potešil, pretože aj on bol akoby v mojom veku. Keď som mu rozprával o škole, neustále sa ma pýtal, či ho zoberiem na miesto, o ktorom mu rozprávam. Rozhodol som sa, že mu po prázdninách ukážem školu a predstavím mu svojich kamarátov.

Nastal ten deň, keď sme boli obaja netrpezliví. Pri vstupe do školy sme absolvovali „ranný filter“, vydezinfikovali sme si ruky, zmerali nám teplotu a pán školník Aknaibovi 999 nasadil rúško na tvár. Aknaib 999 sa vydesil, ale ja som ho upokojil, že to takto teraz musí byť, lebo máme nebezpečný vírus nazývaný Anorok. Zo šatne sme sa presunuli do triedy, kde nás už nedočkavo čakali spolužiaci. Môj nový kamarát bol nadšený naším pestrofarebným svetom, pretože ten jeho bol iba šedý. Prvú hodinu sme mali literatúru. „Pri takej výnimočnej návšteve si, žiaci, namiesto písomky, spravíme čitateľskú hodinu,“ povedala pani učiteľka Anaj. To bolo radosti. Všetci sme si sadli na koberec do kruhu a vybrali knihu. „Čo je to kniha, Okrim? Budeme to jest’?“ spýtal sa ma Aknaib999. Spolužiaci sa začali pobavene smiať a nakoniec podali Aknaibovi999 do jeho robotických rúk knihu. Jeho pohyby nám naznačovali, ako hľadá pravdepodobne gombík. Zo zvedavosti som sa ho opýtal: „Čo hľadáš, Aknaib999?“ „Gombík, aby som naštartoval túto vecičku.“ To sa už láskavo zasmiala aj pani učiteľka Anaj. Vysvetlila mu, že táto vec – kniha, sa vôbec neje a my, obyvatelia planéty, sa z nej vzdelávame. Vraj je to niečo ako jeho čip. Aknaib999 sa usadil vedľa mňa a v tichosti sme počúvali príbeh.

Aknaib999 ostal celý deň so mnou v škole. Veľmi sa mu tam páčilo a nám tiež, lebo všetky pani učiteľky vďaka Aknaibovi 999 vymenili písomky a skúšania za hodiny bádania a poznávania. Celý deň sme sa nasmiali, pretože napriek vysokej inteligencii Aknaib999 nepoznal jednoduché veci. Keď odchádzal zo školy, pani učiteľka Anaj sa s ním rozlúčila a darovala mu veľkú encyklopédiu o vesmíre.

Aknaib 999 celou cestou domov rozprával iba o škole 😊. Dúfam, že tento deň plný nových zážitkov nebol naším posledným ...

napísal: **Mirko Chomiak**